

<i>preek</i>	4 juni 2023 (belijdenisdienst)
<i>thema</i>	Je Vader gaat met je mee
<i>tekst</i>	Jozua 1:9: Wees vastberaden en standvastig, laat je door niets weerhouden of ontmoedigen, want waar je ook gaat, de HEER, je God, staat je bij.
liturgie:	Opwekking 589 (Ik wil juichen voor U, mijn Heer)
<i>votum en groet</i>	United Pursuit: Lay it all down (Bring your worry, grief, and pain)
<i>gebed</i>	ELB 448 (Je hoeft niet bang te zijn; M/V in canon)
<i>kinderen naar hun club</i>	
<i>lezen Jozua 1:1-9</i>	DNP Psalm 118:1,2 (Laat iedereen Gods goedheid prijzen)
<i>lezen Hebreëën 13:1-8</i>	Jim Hill: What a day (What a day that will be, when my Jesus I shall see)
<i>preek</i>	Opwekking 461 (Mijn Jezus, mijn redder; Heer, er is niemand als U)
<i>wet van Gods liefde</i>	Opwekking 599 (Nog voordat je bestond, kende Hij je naam)
<i>persoonlijke bijdragen</i>	
<i>belijdenisvragen</i>	Kerkboek 177 (Heer, U bent mijn leven, de grond waarop ik sta; vers 2 en 4 met tegenstem)
<i>persoonlijke zegen</i>	Opwekking 832 (Waar U verschijnt wordt alles nieuw)
<i>gebed</i>	
<i>kinderen komen terug</i>	
<i>collecte met luisterlied</i>	Ojos de cielo (Mijn hele leven heb ik over voor uw ogen die vanuit de hemel naar mij kijken) Opwekking 710 (Zegen mij op de weg die ik moet gaan)
<i>zegen</i>	

Heb je wel eens meegedaan met een wedstrijd ‘spijkerbroek hangen’?

Voor de toeschouwers is het het leukst als de deelnemers in een rijtje boven het water hangen. Je ziet hoe ze hun best doen om te blijven hangen. Sommigen doen het op kracht, anderen doen het meer op techniek. Maar op den duur hou je het niet. Hoe goed je techniek ook is en hoe sterk je ook bent, op den duur wordt je grip minder en glijd je weg om met een plons in het water te belanden.

Niemand kan eindelijk blijven hangen. Iedereen moet op den duur loslaten.

Soms kun je het gevoel hebben dat het met geloven net zo gaat.

Je doet heel erg je best om te geloven. Je gaat bijvoorbeeld veel bidden, je leest elke dag een stuk uit de Bijbel, je luistert naar podcasts over christelijke thema's, je hebt veel christelijke liederen in je playlist staan, ... dat soort dingen. Je wilt blij in het leven staan, je wilt veel betekenen voor een ander, je wilt geen slechte dingen doen, maar het vraagt heel veel van je. Echt zo'n idee van: doorzetten! doorbijten!

Maar er kan een moment komen dat je voelt dat je moet loslaten. Hoe je ook je best doet, het lukt niet meer. Je hebt alles gegeven wat je had maar je moet loslaten en je belandt met een grote plons middenin de narigheid. En God? Je ziet Hem niet meer; je bent Hem kwijt.

Misschien ken je wel mensen die dat is overkomen. Of misschien gaat het over jezelf: dat je heel erg je best gedaan hebt om te geloven en om te *blijven* geloven maar je kunt het niet meer.

Ik hoop dat je ervoor open staat om te horen wat God zegt over geloven.

Ik wil graag centraal stellen wat God ooit een keer tegen Jozua zei. God zei tegen hem: “Wees vastberaden en standvastig, laat je door niets weerhouden of ontmoedigen, want waar je ook gaat, de HEER, je God, staat je bij”. Ik hoop dat duidelijk wordt dat God dat ook tegen jou zegt. Je bent Jozua niet maar ook tegen jou zegt God: “Wees vastberaden

en standvastig, laat je door niets weerhouden of ontmoedigen, want waar je ook gaat, de HEER, je God, staat je bij”.

Ik hoop dat je je dat eigen maakt zodat je gelooft en *blijft* geloven en *leeft* in dat geloof.

Laten we beginnen bij Jozua. Jozua maakt iets heel heftigs mee: Mozes sterft.

De dood van Mozes is een groot verlies want onder zijn leiding waren ze uit Egypte getrokken, waren ze door de Rode Zee getrokken, waren ze naar de Sinai gegaan, waren ze verder getrokken door de woestijn. Steeds liep *hij* voorop. Hij had contact met God. Hij wist steeds raad. Ze moeten nu zonder hem verder. Dat vinden ze heel moeilijk. Ze gaan in de rouw. Dertig dagen. Want Mozes is gestorven.

Jozua moet zijn taak overnemen.

Dat valt hem zwaar. Hij is een ander soort mens dan Mozes. Hij heeft niet de ervaring van Mozes. Hij heeft niet het gezag van Mozes.

Hij heeft het gevoel dat Mozes te vroeg is weggevallen. Mozes was al wel oud, (120 jaar!), maar als God hem er nog een paar jaar bij gegeven had, was het werk af geweest. Nu moet *Jozua* de taak van Mozes zien af te ronden. Die opdracht geeft de HEER hem.

De HEER zegt tegen Jozua: wees vastberaden en standvastig.

Dat betekent niet: wees flink, wees zeker van jezelf.

Gelukkig niet. Want dan zou de één het zomaar kunnen en de ander nooit. Wij zitten zo verschillend in elkaar; (ik gebruik nu wat namen die ik zomaar heb gekozen):

- * Hans weet altijd precies wat hij wil.
- * Corien weet het nooit; (doe ik dit of doe ik dat; ik weet niet wat ik kiezen moet).
- * Marco ziet altijd overal gevaren; (die staat angstig in het leven).
- * Josine stapt overal op af; (die kent geen angst; die redt het wel).

Dat is vooral een kwestie van karakter; het heeft ook wel een beetje te maken met je opvoeding en met de ervaringen die je hebt opgedaan.

God zegt niet: zet je angst overboord, zet je aarzeling overboord; zorg je dat je een ander karakter krijgt. “Wees vastberaden en standvastig”: dat gaat over iets heel anders.

Dat betekent: wees duidelijk en consequent met betrekking tot Gods wet.

Mozes heeft daar tijdens zijn leven veel over gezegd. Een heel mooi overzicht daarvan vind je in het boek Deuteronomium. Dat boek staat vol van Gods liefde. In dat boek maakt Mozes steeds opnieuw duidelijk waarom God voor zijn volk wil zorgen: niet omdat ze beter zijn dan de anderen maar omdat Hij besloten heeft dat Hij juist voor *hen* zal zorgen puur omdat Hij van hen houdt. Dat is Deuteronomium. In dat boek maakt Mozes ook steeds opnieuw duidelijk hoe belangrijk het is dat je Gods aanwijzingen opvolgt: dat maakt het leven namelijk goed! alleen *dat* maakt het leven *echt* goed! Ga daarom niet zitten te schipperen met wat God tegen je zegt.

Dit is allemaal Oude Testament. Ik weet het. Je zou kunnen zeggen dat het achterhaald is. Maar het valt me op dat het in het Nieuwe Testament weer terug komt.

In Hebreeën 13 kun je lezen hoe we met elkaar om moeten gaan. En dan worden een paar voorbeelden genoemd die super actueel zijn:

- je mag vreemdelingen niet *haten* maar je moet hen *liefhebben*;
- God maakt zich boos over seksueel *misbruik* en Hij wil dat je je ervoor inzet dat iedereen *integer* wordt behandeld;
- je leven moet niet in het teken staan van *geld* maar van *tevredenheid*.

Oeps! Dat kunnen we in onze zak steken.

Wat komt hiervan terecht?

Ben jij tevreden met wat je hebt? Of verlang je naar steeds meer? en is de grote drive in je leven: geld verdienen, rijk worden, spullen kopen, genieten?

Gedraag jij je integer tegenover anderen? Of maak je misbruik van mensen die van jou

afhankelijk zijn? en sluit je ogen voor misstanden?

Ben je dankbaar als een vreemdeling in ons land veiligheid vindt? en een nieuw leven kan opbouwen? Of vind je dat eigen volk eerst komt? en dat vreemd volk moet oprotten?

Wat God tegen Jozua zegt, zegt Hij ook tegen ons: “Wees vastberaden en standvastig”.

Dit is geen kale opdracht! Dit is niet het kille gebod van een strenge God! Dat zie je bij Jozua al.

Jozua krijgt een hart onder de riem.

Hij hoeft niet eerst geweldig door te bijten.

(Jaren en jaren voor het volk uittrekken, ze aansporen tot het gevecht, ze weer in de benen zien te krijgen als ze moe zijn, ze er weer aan de haren bij sleuren als ze persoonlijk hun plekje gevonden hebben maar de rest van het volk nog niet. Eindeloos doorgaan. Moe worden. Soms een beetje wanhopig worden. Het gevoel krijgen dat het mislukt. En dan aan het eind, eindelijk, is het goed).

Nee!

Hij krijgt aan het begin al te horen: “waar je ook gaat, de HEER, je God, staat je bij”.

In Hebréeën 13 wordt dat zomaar op ons toegepast: op jullie zessen en op ons allemaal.

Vers 5: “God heeft immers zelf gezegd: ‘Nooit zal Ik u afvallen, nooit zal Ik u verlaten’”. Dat zei God tegen Jozua en daar wordt in Hebréeën 13 aan herinnerd.

Net als Jozua hoeven we niet eerst geweldig door te bijten.

(Was dat wel zo, dan zou ik tegen jullie moeten zeggen: Ga maar flink aan de slag; doe je best; laat zien dat je christen bent; wees aardig voor vreemden; bescherm wie kwetsbaar is; streef niet naar meer, meer, meer, maar wees tevreden met wat je hebt; doe je best; knok om christen te zijn. En dan aan het eind, eindelijk, is het goed. Geloven als een vorm van ‘spijkerbroek hangen’).

Nee!

Lise, Stijn, David, Judith, Ronald, Stefan! Jullie (en wij) krijgen nu al van God te horen: Ik zal bij je blijven! Ik zal je niet in de steek laten! (Hebr. 13:5).

God reikt ons de hand. Dat is zo geweldig! Dat is zo liefdevol!

Stel je voor dat je ergens vreselijk tegen opziet. Als je vader of moeder dan zegt: zal ik mee gaan? zal ik je helpen? moet ik misschien even voor je bellen? Wat doe je dan? Misschien aarzel je dan. Je kunt het idee hebben dat je het alleen moet kunnen en dat je stoer moet zijn. Misschien ben je bang dat anderen je uitlachen als één van je ouders meekomt. Maar eigenlijk is het wel heel tof dat je vader of je moeder je wil ondersteunen. Als die zó achter je staat ...

En zo is God! Wat een God is Hij! Da’s echt tof! Aan Hem mag je je toevertrouwen. Hij houdt je wel vast. Hij wil je helpen om te geloven, om te blijven geloven, om te leven in dat geloof.

We staan er niet alleen voor. Je Vader gaat met je mee.

Amen!